

Het Grote Onbekende

Deel 1

Eerste druk 2020

© R. Anouke van der Wart

Correctie en redactie: Mireille

Deze roman is fictie. Namen, personages en gebeurtenissen zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur ofwel fictief gebruikt. Enige gelijkenis met werkelijke gebeurtenissen of bestaande personen berust geheel op toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enig andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

*Met dank aan mijn Mireille voor alle hulp
in het corrigeren en redigeren
en haar ideeën als ik weer eens in de knoop zat.*

Het Grote Onbekende

Deel 1

Het Yellowstone National Park in het heden

Het Yellowstone National Park is een nationaal park in het noordwesten van de Verenigde Staten, hoofdzakelijk in de staat Wyoming, maar met kleine gedeeltes in de aangrenzende staten Montana en Idaho. Yellowstone bestaat sinds 1 maart 1872 en is het oudste nationale park ter wereld.

Yellowstone heeft een oppervlakte van 8983 km², waardoor het meteen ook een van de grootste nationale parken van de Verenigde Staten is. De gemiddelde hoogte in het park is 2440 meter. Het grootste gedeelte van het park bestaat in Wyoming uit bos, waarvan een gedeelte in 1988 door een grote brand is verwoest. In het park leven veel diersoorten, waaronder bizons, herten, verschillende soorten beren, coyotes en wolven. Het park bevat ruim 800 kilometer verharde wegen en dubbel zoveel kilometers in wandelpaden.

Onder Yellowstone bevindt zich een vulkanische hotspot. De caldera, of supervulkaan, onder het park komt gemiddeld elke 600.000 jaar tot een grote uitbarsting. Bij eerdere grote uitbarstingen bedekten asregens het hele middenwesten van de Verenigde Staten met een laag as. Een nieuwe uitbarsting van een dergelijke omvang zou niet alleen catastrofaal zijn voor de wijde omtrek van het park, maar kan ook een 'vulkanische winter' opleveren die op het gehele noordelijk halfrond nog jarenlang het leven ontwricht. De laatste grote uitbarsting dateert van meer dan 640.000 jaar geleden. Hoewel de vermoedelijk verwoestende gevolgen van een superuitbarsting tot de verbeelding spreken, is Yellowstone niet "over de datum" voor een superuitbarsting. Bij de laatste grote uitbarsting ontstond de grootste

vulkanische structuur in de omgeving: de Yellowstone caldera, een caldera van 65 km die vrijwel het gehele park beslaat. Deze caldera overlapt gedeeltelijk twee oudere caldera's wat verder naar het zuidwesten. Verder in die richting is het spoor van nog eerdere uitbarstingen tot in de staat Nevada terug te vinden; een circa 800 kilometer lange en 70 kilometer brede vallei dwars door de Rocky Mountains laat zien hoe Noord-Amerika zich ten opzichte van de hotspot naar het zuidwesten bewogen heeft. De vallei zorgt voor een dominante windrichting uit het zuidwesten, wat een grote aanvoer van atmosferisch vocht afkomstig uit de Grote Oceaan tot gevolg heeft. Dit verklaart de naar verhouding enorme hoeveelheden neerslag (tot wel 3 meter sneeuw in de winter).

Het park heeft ongeveer 10.000 warmwaterbronnen en meer dan 200 geisers, waarvan Old Faithfull de beroemdste is. Deze geiser spuit gemiddeld om de 92 minuten een 45 meter hoge kolom van water en stoom omhoog, hoewel deze tijd kan variëren tussen de 45 en 125 minuten. Sommige andere beroemde geisers spuiten maar eens per 6 tot 8 maanden en er zijn geisers die al jaren niet meer gespoten hebben.

Naast deze attracties is het Yellowstone National Park ook beroemd vanwege zijn vele meren en rivieren. De bekendste zijn: het Yellowstone meer, het Shoshone meer, de Snake rivier en de Yellowstone. Het Yellowstone meer is 352 km² groot. (iets groter dan de stad Rotterdam).

Het jaar 2048

“Goedemorgen Joe”, is het eerste wat ik hoor als ik mijn ogen open doe nadat de wekker mijn te korte nachtrust afbrak. Mams spreekt met een vriendelijke, zorgzame stem.

“Mmmm, goedemorgen mams.” Mams is het computerprogramma dat verbonden is met alles en iedereen die in dit huis aanwezig is.

Ik heb haar ‘mams’ genoemd omdat ze overal aan denkt en als een goede moeder mij nooit in de steek zal laten.

“Je moet over een goed half uur in je auto zitten Joe. Je hebt twee afspraken vandaag. Eén op kantoor en één op een middelbare school.”

“Ja, ja, ik kom er al uit mams.” Pfffff, woon je alleen, word je nog achter je vossen gezeten! Onder de douche word ik een flink stuk wakkerder en beloof mezelf weer eens om ’s avonds niet te veel te drinken. Ik kan dan echt m’n bed niet uitkomen en heb een flinke hoofdpijn. Nou ja, een paar pijnstillers en een paar glazen water doen wonderen. Eten doe ik straks wel op kantoor.

Onder het scheren door laat ik het nieuws op de rechter helft van de spiegel projecteren. De gebruikelijke onzin van ruziënde landen, onze president die weer een aantal procenten van zijn aanhang kwijt is en natuurlijk een milieu-onderwerp. Al decennia wordt het langzaam warmer op het Noordelijk Halfrond en nog steeds zijn er te veel mensen die denken dat het volledig onze schuld is, terwijl al bewezen is dat de aardas is verschoven. Ze zullen wel nooit wijzer worden. Met een gebaar veeg ik het nieuws van het scherm af en open het medicijnkastje om wat pijnstillers te nemen.

Gelukkig werken deze binnen een minuut. Met dank aan de voortschrijdende techniek binnen de medische wereld.

Eenmaal buiten sta ik nog even stil om te genieten van de frisse lucht en het majestueuze uitzicht op de natuur in en om het Yellowstone Park waar ik alweer een jaar of vijf werk. Ik heb er nooit spijt van gehad om na mijn scheiding de grote stad te verruilen voor deze omgeving. Ondanks dat de zomer net begonnen is, blijven de vroege ochtenden nog wat aan de kille kant, maar dat geeft nu juist een heerlijk fris gevoel.

Door een in mijn pols geplaatste chip bij het slot op de deur van mijn auto te houden, opent de deur en ga ik zitten op de plaats die ze vroeger de bestuurdersstoel noemden. Er is geen zichtbaar stuur in deze autonoom rijdende elektrische auto op waterstof. De waterstof drijft de elektrische motor aan die daarmee de stroom levert om de auto te laten rijden. In tegenstelling tot de eerste elektrische auto's hebben deze geen lange tijd nodig om op te laden. Als het waterstof op is dan tank je in een minuut of twee de tank weer vol, wat je een gemiddelde actieradius geeft van zo'n vijfhonderd kilometer.

Ik zak wat onderuit in de comfortabele stoel en geef een spraakcommando: "naar het hoofdkantoor via de zuid-poort!"

Zonder enig geluid zet de auto zich in beweging en ondertussen vraag ik het laatste rapport op van de stijgende delen in het park, wat getoond wordt op een scherm op mijn dashboard. Deze stijging wordt veroorzaakt door druk van magma onderaf. Meestal stopt dit na een paar maanden en zakt alles weer naar hoe het was, maar momenteel is dat nog niet gebeurd en dat zorgt voor een ongemakkelijk gevoel bij de wetenschappers die dit in de gaten houden.

Het rapport dat ongeveer een uur oud is geeft geen positief beeld. De stijging, dus de druk, blijft toenemen.

Een klein half uur later parkeert mijn auto zichzelf op zijn eigen parkeerplaats, na mij voor de ingang te hebben afgezet.

Binnen groet ik als eerste de receptioniste: Carla. Ze is een dame van ergens rond de vijftig. Haar werkelijke leeftijd is en blijft een goed bewaard geheim. Carla kwam op haar achttiende in dienst als medewerkster in het informatiehokje annex souvenirshop en is gebleven. Ze heeft in de loop der jaren het hele bedrijf doorlopen en sinds haar man een aantal jaren geleden plotseling overleed, brengt ze hier meer uren door dan thuis. Ze kent iedereen bij naam en noemt ook iedereen bij zijn of haar voornaam. Van jongste bediende tot de directeur aan toe. Haar status is al jaren onaantastbaar. Ik heb zelf eens gezien dat ze de algemeen directeur riep toen hij langs liep en hem zachtjes doch streng op zijn donder gaf dat hij een bepaalde afspraak niet zou zijn nagekomen. Niemand heeft het lef om tegen haar in te gaan. Die directeur liep daarna snel en met een enigszins rood hoofd naar buiten terwijl Carla vriendelijk de andere werknemers gedag zei. Toen de Senator van Wyoming op visite kwam zei hij in zijn speech dat hem was verteld dat hij mocht zeggen wat hij wilde, met uitzondering van tegen Carla, die stond overal boven. Na de speech vroeg de Senator aan Carla of dat ook werkelijk zo is, waarop ze simpel antwoordde: "Inderdaad." Carla werkt ook niet voor het Nationale Park, nee Carla IS het Nationale Park.

Als ik de vergaderzaal inloop zitten daar al zeker twaalf mensen. Het is een flinke ruimte met in het midden een grote ovale tafel en aan de muur hangen kaarten van het Park en de omgeving. In het midden van

de muur hangt een groot white-board met aan het plafond een beamer.

Ik word hartelijk begroet en een van de wetenschappers neemt het woord.

“Welkom iedereen. Deze bespreking is op de agenda gezet vanwege de toename van de druk op sommige punten in de caldera, die ons laat afvragen, wat we met deze informatie gaan doen: wachten we nog langer af of beginnen we voorzichtig met het evacueren van de bezoekers en kampeerders in het park? Het is nu woensdag en komend weekend is het de vierde juli, onze nationale feestdag, en dus traditiegetrouw een van de drukste dagen, misschien wel de drukste dag van het jaar. Durven we die verantwoordelijkheid te nemen? En wat als er inderdaad een uitbarsting in het Park plaatsvindt? Of zien we het te negatief en moeten we ervan uitgaan dat de druk zoals altijd wel weer zal afnemen? Het zijn een hoop vragen waar een antwoord op moet komen. Joe, jij als veiligheidsadviseur, hoe denk jij erover?”

Ik druk op een knop voor me en in het midden van de ovale tafel verschijnt een 3-D transparant beeld van het Park dat zo goed als de hele krater beslaat. Daarop staan twintig zogenaamde drukpunten die rood gaan branden als de druk boven de negentig procent komt. Momenteel branden drie van de drukpunten rood, wat iets meer is dan de laatste paar weken, sinds het eerste drukpunt rood opgloeide.

“Zoals we zien branden er nu drie van de twintig. Dat is meer dan normaal maar dat lijkt nog niet te gevaarlijk. Als er op vrijdag, dus overmorgen, nog drie of zelfs vier branden, lijkt het mij verstandig om eventueel code geel uit te roepen.”

Code Groen is normaal, alles is veilig. Code Geel betekent: er zou reden tot ongerustheid kunnen zijn, hou de parkradio en de

luidsprekers in de gaten voor een eventueel sneller vertrek. Code Rood is eenvoudig, dan gaan alle luidsprekers in het gehele park aan en dat houdt in dat je alles moet laten staan en vallen met maar één doel: zo snel mogelijk het park verlaten zonder enige vorm van oponthoud. Deze regels staan op borden in het park en op de achterkant van ieder toegangsbewijs.

Na mij vertellen nog een paar wetenschappers wat er momenteel aan de gang is en hoe het met de verschillende verhoudingen wat dieper in de grond staat. Een ding is duidelijk en dat is, als één drukpunt het begeeft, het mogelijk is dat er meerdere gaan en, in het meest negatieve geval dat de hele caldera uitbarst. Maar aan dit noodscenario wil niemand denken. Dit is te zwart, te erg om zelfs maar aan te denken. Dit scenario is vele malen erger dan een atoomaanval.

Na de vergadering gaan de meesten naar het restaurant, zoals de kantine tegenwoordig heet. Terwijl we aan het eten zijn komt Carla naar ons toe en vraagt om een update van de situatie.

Een van de wetenschappers vertelt het haar met gebruik van een redelijk aantal vaktermen, die, ondanks dat Carla alleen maar lagere school heeft, door haar decennialange betrokkenheid bij het Park zonder probleem worden begrepen.

Ze kijkt mij aan en is het eens met ons voorlopige besluit over het driedaagse weekend van de vierde juli dat al op vrijdagmiddag zal beginnen. Verwacht wordt dat er duizenden kampeerders zullen zijn en tienduizenden bezoekers die een dag in het Park zullen doorbrengen.

“Ik hoop heren, dat het voor een ieder van ons en de bezoekers een heel fijn weekend zal worden. Het weerbericht is ons gunstig gezind: mooi warm weer, met minimale bewolking en geen spatje regen.”

Dan loopt ze naar het buffet om voor zichzelf een lunch te pakken.

Na de lunch ga ik op weg naar een middelbare school om de hogere klassen over het Park te vertellen en ze er ook een beetje trots op te laten zijn. In ieder geval hoop ik ze een beetje gevoel voor de natuur mee te geven. Over het feit dat het niet alleen een park is maar ook een werkende vulkaan, zwijg ik in deze situatie liever. De kans dat ze dit zullen meemaken is voor mij een beetje te groot en kinderen de stuipen op het lijf jagen terwijl dat wellicht niet nodig is lijkt me geen goed opvoedkundig idee. Voor ik naar de uitgang loop druk ik op een knopje aan de zijkant van mijn polscomputer dat ervoor zorgt dat mijn auto voor de uitgang staat. Daar hebben we tegenwoordig geen mensen meer voor nodig, net als voor het besturen. Dat doen auto's al een decennium zelf en al wordt het niet gezegd, eigenlijk beter dan de mens zelf.

Voor ik naar huis ga, rij ik nog snel even naar het hoofdkantoor om te zien hoe de zaken ervoor staan. Alleen afgaan op de drukpunten is mij toch wat te mager.

Als ik naar binnen loop zie ik dat Carla niet op haar plaats is, maar in de vergaderzaal, waar op de 3D-projectie te zien is dat er nu aan de andere kant van het park ook een drukpunt rood is gekleurd.

“Wat vind jij ervan Joe?”, vraagt ze mij, terwijl ze naar het nieuwe roodgekleurde drukpunt staart.

“Dat het er niet beter op wordt, maar ik kan het verder niet wetenschappelijk beoordelen, dus mijn mening is die van een leek.”

“Ik moet er niet aan denken dat er echt iets gaat gebeuren in de nabije toekomst. We krijgen twee miljoen bezoekers per jaar en met het drukste weekend van het jaar in het vooruitzicht zou dat meer dan rampzalig zijn.” Carla kijkt mij bezorgd aan.

Ik realiseer me dat zij één van de zeer weinige receptionistes is die de status van een algemeen directeur heeft en daar kun je niets anders dan diep respect voor hebben. Zij pretendeert niet, zij is er echt bij betrokken, net als de meesten van ons.

“Carla, het is de natuur en we kunnen er helaas helemaal niets aan doen. Maar zo te zien zou het wel eens kunnen zijn dat we voor het weekend code Geel af moeten kondigen. Dat zal wel voor wat verstoring zorgen maar niet zoveel dat het een negatieve invloed op de bezoekers zal hebben. Plus het feit dat we dan in het hele Park opletende bezoekers hebben, wat ervoor zal zorgen dat de kleinste verstoringen vrij snel gezien zullen worden.”

“Ik hoop dat alles goed blijft gaan, maar ik ben er niet zeker van.”

Met die woorden loopt ze terug naar haar werkplek in de ontvangsthal. Ik volg niet veel later.

Thuis besluit ik de atoombomvrije schuilkelder, die een goede honderd jaar geleden door een eerdere bewoner is gebouwd, nog maar eens te inspecteren en ervoor te zorgen dat als het mis gaat ik het er minstens een week of zes in kan uithouden.

In de jaren zestig van de vorige eeuw bouwden veel mensen zo'n kelder in de tuin of onder het huis, uit angst voor een atoomoorlog.

Een generator, die moet ik nog aanschaffen, want als de boel de lucht in gaat is het maar de vraag of de stroomvoorziening intact blijft. Het schiet me zo te binnen. Op de computer zoek ik snel naar een zaak

die ze verkoopt en via de beeldtelefoon hou ik een aankoopgesprek met de verkoper die mij uitlegt wat ik nodig heb en hoe het werkt. Ik betaal met de chip in mijn pols en alles wordt vanavond nog afgeleverd. Soms maakt de techniek het wel makkelijk.

Na het eten gaat de bel en staat er een tiener voor mijn deur die de bestelling komt afleveren. Ik besluit de generator maar gelijk in de kelder te plaatsen en te laten proefdraaien. Ik heb genoeg brandstof voor minimaal acht weken dus niets houdt mij nog tegen. Na wat geklungel en de aanleg van wat draden start ik de generator en vrijwel meteen baadt de kelder in een helder led-licht.

Tevreden en ook een beetje trots op mezelf check ik de voedsel- en watervoorraad, die prima op peil is. Ik zou er zelfs nog een persoon bij kunnen hebben. Ik loop het trapje naar buiten op en sluit alles goed achter me af. Binnen gun ik mezelf een flinke borrel, dat heb ik wel verdiend, maar niet meer dan één.

De volgende dag, donderdag, heb ik een aantal afspraken buiten het Park. Op weg naar mijn eerste afspraak check ik als eerste de staat van de drukpunten. Het zijn er nog steeds vier die rood oplichten.

Ik slaak even een zucht van verlichting, gelukkig geen toename.

De eerste afspraak op zo'n vijfendertig kilometer van het Park is met de vertegenwoordiging van een groep bedrijven die interesse hebben in samenwerking met het Park. Ze willen weten hoe dit qua veiligheid in goede banen geleid kan worden. Na de immigratiegolf begin deze eeuw en de bijna-burgeroorlog tussen Europeanen en immigranten staat veiligheid nog steeds hoog op het programma. De waarheid is dat het onderlinge vertrouwen zo goed als weg is. Iedereen die niet in het plaatje past vanwege wat dan ook, wordt met een scheef oog

bekeken en in de gaten gehouden, wat regelmatig tot spanningen leidt.

Gelukkig heb ik in de loop der jaren veel ervaring opgebouwd in het naast en door elkaar laten lopen van diverse bevolkingsstromen.

De bespreking verloopt vlotjes en we zitten al snel op hetzelfde niveau tot na drie kwartier een aardbeving alles verstoort.

Het is geen hele zware aardbeving, maar wel een zwaardere dan we gewend zijn. Boven de 5 op de schaal van Richter.

Behalve een paar plafondplaten die naar beneden komen en een gesneuvelde koffiepote is er gelukkig verder geen schade, maar ik verontschuldig mij even en bel gelijk naar het kantoor in het Park.

Gelukkig krijg ik direct Carla aan de lijn die aangeeft dat er ook daar geen echte schade is.

Op mijn vraag of er verandering is in het aantal drukpunten, word ik niet blij van het antwoord. Vijf branden er nu rood en één is er aan het knippen wat inhoudt dat er straks zes punten rood zullen zijn.

Ik geef dan ook de opdracht om onmiddellijk code Geel af te kondigen voor het hele Park en dit ook door te geven aan de medewerkers die momenteel niet in het Park zijn.

Dan blijkt dat Carla dit al een minuut of vijf geleden heeft afgekondigd.

Hoewel ik in principe één van de vijf managers/directeuren ben die dit mogen doen, heeft Carla die zeggenschap ook. Volgens mij is dit, voor zover ik weet, de eerste keer dat ze hier ook gebruik van heeft gemaakt. Ik voel me dan ook niet gepasseerd of zo. Het gaat hier om de veiligheid van duizenden dagjesmensen en kampeerders.

Mijn reactie is dan ook: “Prima gedaan Carla, ik zeg de rest van mijn afspraken af en kom naar kantoor. Ik heb hier geen goed gevoel over. Ik rond de boel hier af en ben er over een uur of anderhalf.”

Op de weg terug heb ik het scherm met de drukpunten aan staan. Zoals verwacht branden er nu zes punten rood. Daarna schakel ik over op het lokale nieuws dat informatie geeft omtrent de aardbeving van vanochtend. Gelukkig valt de schade erg mee en zijn er geen slachtoffers te betreuren.

Als ik het park inrij zie ik alle waarschuwborden en lichten branden, maar de waarheid is dat de meesten er zich niet zoveel van aantrekken. Ze rijden, wandelen of fietsen voorbij en schijnen de waarschuwingen te negeren, onder het motto: ik laat mijn weekend niet verpesten door een of andere veiligheids waarschuwing.

Dit is ook het eerste wat ik zeg als ik het kantoor binnenkom.

Ondertussen zit iedereen weer aan tafel.

We gaan verder waar we gebleven zijn en de vergadering wordt keurig op tijd en positief afgerond wat een tevreden glimlach op de gezichten oplevert, ondanks de toch wel zorgelijke toestand.

Dan zie ik op de bewakingsschermen weer hele drommen bezoekers het park in komen.

“Ze trekken zich verdomme niets van code Geel aan!”, roep ik geïrriteerd.

Carla kijkt mij aan en met een glimlach die ik nog niet gezien heb, zegt ze: “We hebben toch ook luidsprekers door het Park heen?”

Even aarzel ik. Die zijn voor zeer dringende zaken zoals een brand of een zoekgeraakt kind. Niet voor waarschuwingen.

“Je hebt volkomen gelijk Carla, uitzoeken wat mag doen we later wel weer. Liever een te zware maatregel dan één die genegeerd wordt.”

Carla pakt een briefje en schrijft er een paar regels op.

“Het lijkt me een goed idee de bezoekers te vragen om meteen door te geven of ze veranderingen of andere rare dingen zien, naar aanleiding van de aardbeving van vanochtend. Die ligt al achter ons en zal geen onrust of paniek zaaien, terwijl ze wel goed zullen opletten.”

“Een uitstekend idee Carla, aan jou de eer om het om te roepen. Een vrouwenstem klinkt vriendelijker dan die van een man.”

We spreken af dat Carla de boodschap een paar keer zal omroepen, terwijl ik met een lichte motorfiets zelf een aantal drukpunten zal bezoeken om te checken of er geen veranderingen zijn, zoals stoom of gas dat uit de grond lekt.

Een goed half uur later zit ik op de motorfiets met op het kleine dashboard de routebeschrijving naar het drukpunt dat als eerste rood kleurde. Het is gelukkig toch nog vrij rustig in het Park. Ook de aardbeving van vanochtend heeft ervoor gezorgd dat het aantal dagjesmensen minder is dan gebruikelijk.

Ik parkeer de motor op een goede vijftwintig meter van het punt en terwijl ik erheen loop voel ik om de paar meter aan de grond of die warm is, wat betekent dat de magma zich op korte afstand onder de grond bevindt.

Het eerste wat mij opvalt is dat na een paar meter al voelbaar wordt dat de grond inderdaad warmer is dan gebruikelijk.

Naarmate ik dichterbij het drukpunt kom wordt de grond heter en heter, zelfs zo heet dat er stukjes zand aan het verglazen zijn en ik daar uit de buurt moet blijven, wil ik mijn voeten heel houden.

Dit betekent maar één ding, de magma is niet zo heel diep weg en een uitbarsting zou wel eens op korte termijn kunnen plaatsvinden.

De grond is ook wat gebold, wat aangeeft dat de druk nog steeds aan het toenemen is.

Ik voel me hier behoorlijk onrustig over. Snel verstuur ik mijn bevindingen naar het kantoor en ga op weg naar het volgende drukpunt.

Aan het eind van de rit heb ik geconstateerd dat vier van de zes punten gebold zijn en grond flink verhit is. Ik ben geen vulkanoloog, maar je hoeft geen expert te zijn om in te schatten dat we hier dicht bij een uitbarsting zitten. Het enige wat nu zou kunnen helpen is als de druk afneemt, wat in het verleden wel vaker is gebeurd. Maar of het toen zo kritiek was als het nu is, dat weet ik niet.

Morgenochtend hebben we de beslissende vergadering en dan zien we wel. Het zal liggen aan de situatie op dat moment. Het hele Park afsluiten voor het belangrijkste weekend van het jaar, zal ons niet in dank worden afgenomen. Het is een substantieel deel van het jaarlijkse inkomen. Maar tienduizenden mensen in gevaar brengen is ook geen optie.

Thuis bestel ik een Japanse maaltijd met een halve liter bier.

Het genieten wordt onderbroken door twee lichte aardbevingen die verder geen schade aanbrengen.

“Je wilde op tijd naar bed. Het is nu al elf uur Joe!” De stem van mams klinkt lief maar waarschuwend.

“Wil je dat ik je wek als ik merk dat er een uitbarsting in het Park is?”

Ik zucht even diep. “Hoe wil je dat dan te weten komen mams?”

“Ik ben verbonden met het centrale internetwerk, ik word overal van op de hoogte gehouden, al heb ik het nu beperkt tot de regio van het

Park om het overzichtelijk te houden. Momenteel zijn er nog steeds zes drukpunten zorgwekkend.”

Met de wetenschap dat ik nu echt niets meer kan doen duik ik mijn bed maar in.

De volgende ochtend word ik om zeven uur door mams gewekt.

“Goedemorgen Joe, er is niets te melden over het Park, alles is nog net zo als gisteravond. De vergadering begint om negen uur, je hebt meer dan genoeg tijd om rustig aan te doen.”

En zo ben ik van de lopende zaken op de hoogte nog voor mijn twee ogen volledig open zijn.

Ik besluit om maar weer eens te gaan hardlopen, dat is er de laatste dagen niet van gekomen en ik wil het niet laten versloffen.

Buiten is de zon al op maar het is nog fris en ik krijg een koude rilling. Ik zet de vaart erin en al snel heb ik het meer dan warm. Mijn shirt vertoont al zweetplekken wat aangeeft dat het met mijn conditie niet meer zo is als een tijdje geleden. Gebrek aan motivatie slappeling, zeg ik tegen mijzelf terwijl ik richting het bos ren.

Als ik midden in het bos even stop om uit te hijgen valt me direct iets op: de stilte. Nu is het in het bos altijd stil, maar ik hoor niets.

Er is enkele vogel te horen, geen geruis, net alsof alle dieren uit het bos zijn vertrokken. Nu weet ik dat dieren heel goed aanvoelen of er iets staat te gebeuren en die vluchten dan al op de voorhand.

Het geeft mij een ongemakkelijk gevoel, al is het alleen maar omdat ik dit gevoel met de dieren deel. Er zit iets aan te komen, iets dat niet prettig en heel gevaarlijk is. Wij zouden het ‘advies’ van de dieren moeten volgen en hier zo snel mogelijk vandaan gaan.

Ik draai om en ren zo snel mogelijk naar huis, waar ik mij douche, aankleed en op weg ga naar de vergadering.

Onderweg kijk ik naar de site van de drukpunten. Het zijn er nog steeds zes maar nummer zeven gaat ook af en toe knippen.

Ik bel met Carla die ook onderweg is, en vraag haar hoe het gaat.

Ook zij heeft het gevoel dat het wel eens de verkeerde kant op kan gaan en zit met de vraag of wij het Park zouden moeten sluiten.

Het is goed te weten dat Carla en ik er hetzelfde in staan.

Een kwartier te vroeg loop ik de vergaderzaal in en zie dat de salesmanager er ook al is. Hij is tweede helft twintig en wat hij aan kennis mist, en dat is een hele hoop, maakt hij goed door een arrogante hoeveelheid misplaatst zelfvertrouwen. Maar regels blijven regels en hij is een soort van collega, dus ik groet hem netjes.

“Ik hoorde dat het een nogal belangrijke vergadering is, dus daarom wil ik er ook graag bij zijn”, zegt hij in een poging om vriendelijk over te komen.

Binnen twintig minuten is iedereen binnen en kan de vergadering beginnen.

Een wetenschapper neemt het woord om ons bij te praten over de huidige situatie en wat ons te wachten zou kunnen staan.

Hij begint met de 3-D-kaart van de drukpunten, waar nu al zeven punten rood branden.

“Het feit dat er op dit moment al zeven drukpunten aangeven dat de druk bijna maximaal is en de grond daardoor minimaal vijftien centimeter is gestegen laat zien dat de ultieme gevarezone heel dichtbij aan het komen is. Sinds de metingen in de jaren zestig van de vorige eeuw zijn begonnen, hebben we dit nog niet meegemaakt. Voor ik hiermee doorga en een Doomsday-scenario ga afschilderen, wil ik

eerst, om alles goed duidelijk te maken, wat algemene zaken aan jullie voorleggen. Iedereen weet dat het Park een caldera is en vulkanisch actief. Ook is het zo goed als algemeen bekend dat de laatste grote uitbarsting zeshonderdveertig duizend jaar geleden was, waarbij de kraterwanden zo'n anderhalve kilometer in de kratermond zijn gezakt. Een kratermond die vijftien kilometer breed is. Een caldera is een grote komvormige krater, gevormd door vulkanische activiteit. Een caldera ontstaat wanneer grote hoeveelheden pyroclastisch materiaal door de vulkaan worden uitgestoten waardoor het dak van de magmakamer niet meer ondersteund wordt. Hierdoor zakt het dak in en valt het in de magmakamer. Deze gang van zaken kan geruime tijd duren en vindt vaak plaats in een zogenaamde uitgedoofde vulkaan. In het verleden dacht men dat een caldera alleen ontstond als de top van de vulkaan eraf geblazen werd. Als gevolg van een explosieve vulkaanuitbarsting kan de top van een vulkaan in de krater storten waardoor de kraterpijp geblokkeerd wordt. In de depressie in de vulkaantop die hierdoor veroorzaakt wordt, kan een kratermeer gevormd worden. Als de spanning in de vulkaan opnieuw stijgt kan deze op twee manieren tot uitbarsting komen: er vormt zich een nieuwe vulkaan boven op de caldera, zoals bijvoorbeeld bij de Vesuvius in Italië, of de hele top van de vulkaan wordt eraf geblazen in de nieuwe uitbarsting, bijvoorbeeld Mount Saint Helens in 1980. Caldera's kunnen van 'maar' twee kilometer breed tot wel honderd kilometer breed zijn. Ook kunnen er verschillende pyroclastische stromen of wolken ontstaan. Een pyroclastische stroom of wolk is een van de verwoestendste effecten van een vulkaanuitbarsting. De wolken bestaan uit vaste of half vloeibare lava, gas, rotsen en as. Ze kunnen temperaturen bereiken tot circa 850 °C en – afhankelijk van diverse

omstandigheden – snelheden tot circa 725 km/h. Hun grootte kan variëren van enkele honderden kubieke meters tot enkele kubieke kilometers. De meeste wolken zijn 10 km³ groot en kunnen enkele kilometers lang doorgaan. Een pyroclastische stroom of wolk ontstaat nadat tijdens een vulkaan uitbarsting, de grote wolk van magma en as die boven de vulkaan uitrijst, in elkaar stort en naar beneden "drijft". Sommige ontstaan ook doordat de flank van de vulkaan ontploft of wanneer de lava uit de krater spuit. De wolk die dan van de flanken van de vulkaan afloopt, bestaat uit twee delen. Het eerste deel is het mengsel van lava, rotsen en as dat over de grond glijdt. Het tweede deel bestaat uit het gas en de rook die uit het eerste deel oprijst. Dit geeft een pyroclastische wolk zijn karakteristieke aanblik. Tijdens de uitbarsting van de Vesuvius in negenenzeventig na Christus waren er vijf pyroclastische wolken die Herculaneum helemaal verwoestten. De eerste wolk stopte net voor Pompeï, maar de volgende gingen er overheen. Deze wolken gingen zelfs tot dertig kilometer ver.

In 1815 barstte de Tambora uit op het Indonesische eiland Sumbawa, waarbij direct negentig procent van de eilandbevolking omkwam door de pyroclastische wolk. Wereldwijd overleden circa 120.000 mensen als gevolg van as en puin in de stratosfeer, waardoor de temperatuur in Noord-Amerika en Europa zakte. Hierdoor mislukten oogsten en ontstond hongersnood. Op Martinique in 1902 doodde een pyroclastische wolk van de Mont Pelée dertigduizend mensen in Saint Pierre. Dit zijn een paar voorbeelden van hoe het hier zou kunnen gaan, alleen is deze caldera veel en veel groter dan de voorbeelden die ik net noemde. Als het gehele Park dat de caldera vormt de lucht in gaat, betekent dat voor bijna de gehele Verenigde Staten en een deel van Canada en Mexico een aslaag die vele meters dik kan worden. Dat

houdt in dat er vele miljoenen mensen zullen omkomen. De oogsten worden vernietigd, op de wegen en het spoor kan niet meer worden gereden. Ook het vliegverkeer zal stilvallen, wat inhoudt dat de verzorging van ons hele land stilvalt.

Er komt geen eten, drinken en brandstof meer bij de mensen. Waarschijnlijk zal het op heel kleine schaal nog wel meevallen maar we gaan ervan uit dat meer dan negentig procent van de bevolking zonder dit alles zal komen te zitten. Die miljoenen tonnen as en gas zullen zich over de hele wereld verspreiden in de hogere luchtlagen, waardoor de zon voor een gedeelte geblokkeerd wordt. Dit houdt weer in dat het bij ons en in heel Europa in de zomer niet veel warmer zal worden dan een graad of vijf. Dan zal ook in Europa de landbouw stilvallen met hongersnood op hongersnood. De verwachting is dat deze arctische periode minimaal tien jaar zal duren. Na deze periode zal er op de gehele wereld geen overbevolking meer zijn. Het aantal doden, voordat alles weer een beetje wordt zoals het nu is, wordt geschat op minimaal een miljard. Het spijt me voor al deze angstaanjagende beelden en ik hoop ook van harte dat dit nog heel lang wegblijft. Maar de realiteit laat zien dat het wel eens om de hoek kan liggen.”

De wetenschapper gaat weer zitten en kijkt rond in de vergaderzaal waar iedereen al deze schrikbeelden aan het verwerken is.

“Mijn God”, zegt iemand, “vergeleken met dit is een atoombom maar een rotje!”

“Nog minder eigenlijk”, zegt een wetenschapper, die Jeff heet.

Dan staat Carla op en vraagt direct aan de man die ons net alles heeft verteld: “Stel dat u het voor het zeggen heeft, nu op dit moment. Wat zou dan nu uw beslissing zijn?”

Hij denkt even na en zegt dan: “Mijn raad zou niet helpen. Ik zal het u uitleggen. Het eerste waar ik aan denk is nu ogenblikkelijk het Park en iedereen in een straal van vijftig kilometer evacueren. Maar als er verder niets gebeurt zijn ze hier net zo veilig als buiten die straal van vijftig kilometer. Gaat het mis, dan sterven ze een beetje later en waarschijnlijk op een vervelender manier dan dat ze hier binnen een seconde letterlijk verdampen.”

“Dan stem ik toch voor het ogenblikkelijk evacueren van het Park”, zegt Carla met besliste stem.

“Heee, heee, wacht eens even”, zegt de jonge salesmanager. Dit is het drukste weekend van het jaar. Weet je wel hoeveel inkomsten we dan mislopen. En dat zet zich voort in de jaren erna.”

Nu sta ik op; er zijn grenzen. Ik ga voor hem staan en vraag hem: “Heb je überhaupt wel geluisterd naar wat er net verteld is? We hebben het hier over een wereldramp en jij lult over weekendinkomsten?”

Veel verder kom ik niet. Op dat moment vindt er een flinke aardbeving plaats die bureau's en kasten omgooit, ramen laat versplinteren en twee tussenmuren doet instorten. Lang duurt het niet, hooguit een halve minuut, maar de schade is flink.

Iedereen kijkt meteen in het rond om te zien of er mensen gewond zijn, maar gelukkig valt het mee. Twee hebben er wat snijwonden door het rondvliegende glas, maar niets wat niet met een pleister kan worden verholpen.

“Ik denk dat de vergadering nu wel afgelopen is, we moeten alleen nog beslissen of we het Park gaan evacueren”, zegt Carla.

“Nee, niet evacueren, we hebben verplichtingen tegenover de bezoekers en kampeerders”, roept de salesmanager.

Nu ben ik het zat. Die knaap herkent nog geen noodsituatie al valt hij er met z'n gezicht in. Ik haal uit en met een klap onder z'n kaak gaat hij in één keer gestrekt. Ik kijk even rond terwijl ik over mijn pijnlijke hand wrijf. “Sorry, maar ik ben allergisch voor dom gelul. Nu houdt ie tenminste z'n kop even dicht.”

Zelfs Carla moet erom lachen. “Ik ben tegen iedere vorm van geweld, maar mijn God, hij vroeg er ook wel om!”

Een van de wetenschappers zegt plotseling: “Carla, moet je dit eens zien!” en wijst naar de 3-D kaart met drukpunten, waar nu twaalf rode punten zichtbaar zijn.

Je hoeft nu geen wetenschapper meer te zijn om te weten dat het fout gaat. Ik sprint op de muur af waar de noodknop zit die het hele Park in Code Rood zet. Op hetzelfde moment dat ik de knop indruk en de sirenes gaan loeien klinkt er een oorverdovende klap gevolgd door een drukgolf die alles en iedereen tegen de grond smijt en het dak van het gebouw afrukt.

Hoofdstuk 2

Even zijn we allemaal verdoofd, maar ik kom als een van de eersten weer bij mijn positieven. Ik kijk zoekend rond. Twee wetenschappers zijn met zo'n kracht tegen een muur aan geblazen dat er voor hen niets meer gedaan kan worden. De salesmanager is weer een beetje aan het bijkomen en ook Carla lijkt niet echt gewond te zijn.

Ik roep naar haar: "Carla, dit was de eerste, er zullen er meer gaan en dan verandert dit in een kolkende zee van lava. We moeten hier weg en wel zo snel mogelijk!"

Met uitzondering van de twee gesneuvelde wetenschappers is iedereen nu zo'n beetje bij kennis als in de verte een tweede drukpunt de lucht ingaat.

"Liggen, ga liggen!", brul ik en iedereen luistert, behalve de sales manager die richting de uitgang waggelt.

Dan treft ook deze drukgolf ons en wordt de manager volledig weggeblazen. Van het gebouw is niet veel meer over.

Ik trek Carla naar mij toe. "Jij gaat met mij mee, ik heb een atoomschuilkelder naast mijn huis en die is volledig ingericht."

Wij en de rest van de mensen zetten het op een lopen naar onze auto's, biddend dat die nog in orde zullen zijn. Dat zijn ze ook maar enkele zijn op elkaar geblazen. Gelukkig staat die van mij achter het gebouw en heeft dus zo goed als geen klappen opgelopen.

Met mijn pols open ik de deuren terwijl de anderen de auto's nemen die nog te gebruiken zijn.

In mijn auto druk ik op de noodknop waardoor het stuur uit het dashboard te voorschijn komt. Elektrische auto's hebben een hoog koppel wat ik nu volledig gebruik.